

[P. Munch.]

at det forekommer mig, at allerede dette, at et Par Hundrede Tusinde Kroner af den Fond, han vaager saa omhyggeligt over, ikke er blevet brugt, dog altid maa formilde ham noget overfor Tanken om, at et vist Beløb af denne Fond nu skulde anvendes. Det er imidlertid ikke for vort Vedkommende paa nogen Maade Hovedbegrundelsen for at anvende Penge fra denne Fond overfor de Udgifter, som der her er Tale om. Vi har allerede ved tidligere Lejlighed understreget, at ikke blot et saadant Beløb, men et større Beløb, ogsaa et større Beløb end det, der her er foreslaaet, vilde vi anse det for rigtigt at tage af Arbejdsløshedsfonden. De Penge, der nu ligger i Arbejdsløshedsfonden — jeg har ogsaa mindet om det i Dag —, er skabt netop med ekstraordinære Arbejdsløshedsudgifter for Øje; der er ingen Mening i at lægge dem hen til en Fond, der saa godt som ingen Opgaver har efter den nye Lovgivning, der blev gennemført i Sommer, og den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti har jo nu understreget, hvor ringe en Opgave den paagældende Fond har med Hensyn til de paatænkte Krisekasser.

Til den højtærede Minister vil jeg sige, at der kan jo ikke i dette Tilfælde være Tale om et Overbud fra vor Side med Hensyn til Forholdet mellem Stat og Kommune. Vort Forslag kan vel siges i en vis Forstand at have fremkaldt det foreliggende Regeringsforslag, og dette sidste er et Underbud i Forhold til vort Forslag; det er ikke det modsatte, der er Tale om i dette Tilfælde.

Den højtærede Minister sagde, at selv om Kommunerne havde det daarligt, havde Statskassen heller ikke Overflod. Men vi og Ministeren er jo enige om, at Pengene skal tages af Arbejdsløshedsfonden, der i Øjeblikket ganske uomtvistelig har Overflod. Og dertil kan jeg yderligere føje, at jeg kan give den højtærede Minister Ret i, at Statskassen ikke har Overflod, men det vilde have glædet mig, om Ministeren og hans Partifæller havde tænkt paa dette, da de opgav 13 Mill. Kr.s Indtægt ved at nedsætte Skatten paa den noksom bekendte Maade for de største Formueejere og de rigeste Selskaber i Danmark.

Den højtærede Minister nævnte, at det her drejede sig om en Overgangstid, og vi maa jo alle sammen haabe, at det virkelig

maa blive Tilfældet. Desværre har denne Overgangstid allerede varet længe, og vi maa regne med, at den ikke heller bliver helt kortvarig i den kommende Tid. Saa længe der ikke paa anden Vis træffes Foranstaltninger til Gavn for Erhvervslivet eller foretages gennemgribende Ændringer i Arbejdsløshedslovgivningen, saa længe vil den Overgangstid vare, i hvilken det vil blive nødvendigt at hjælpe en Mængde arbejdsløse, enten gennem Fattighjælp eller gennem Hjelpekassehjælp, og dér er det unægtelig vor Opfattelse baade af økonomiske, af moralske og af forfatningspolitiske Grunde, at det er Hjelpekassehjælpen, der er den rette, og ikke Fattighjælpen.

Endelig sagde den højtærede Minister nogle Ord om offentlige Arbejder. Vi er alle enige om, at man ikke skal sætte unødvendige og uøkonomiske offentlige Arbejder i Gang, hverken i Stat eller Kommune. Det er imidlertid mit Indtryk, som det er gaaet i den sidste Tid, at man i mange Kommuner nærmer sig Grænsen af, hvad man med nogenlunde Rimelighed kan sætte i Gang af kommunale Opgaver, hvorimod der for Staten foreligger en stor Række af vidtrækende og betydningsfulde Opgaver, som meget vel kunde fremmes meget hurtigere, end Tilfældet er. Og ligeledes foreligger der en særlig Gruppe af offentlige Arbejder, som et andet Lovforslag fra vor Side har taget Sigte paa, nemlig Vejarbejder, hvor meget vil kunne udrettes nu.

Den højtærede Minister holdt jo et lille Afsnit af Statsministerens „eneste Tale“ om Tarifpolitikken. Jeg er nu af den Opfattelse, som jo ogsaa deles af den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, at dette beskudne Lovforslag ikke danner et naturligt Udgangspunkt for en større Diskussion om denne navnkundige Opfattelse af Tarifpolitikken.

Forsvarsministeren (Brorsen): Jeg har kun en enkelt Bemærkning at gøre. Det ærede Medlem Hr. P. Munch mente, at det Forslag, vi her har til Behandling, ikke egnede sig som Udgangspunkt for en større Debat om de almindelige Principper og Problemer. Saa synes jeg ogsaa, det ærede Medlem kunde have sparet Formueskatten i denne Forbindelse, men vi ved jo, at den er et Yndlingsemne for det ærede Medlem; han rejser jo Landet rundt, og